ŞI LA CIUDAD DE MEXICO

LUPTĂTORII ROMÂNI AU ONORAT TRADIŢIA

Dintre toate sporturile, luptele sînt, fără îndoială, cele mai „olimpice", tradiţiile lor purced din antichitate, dacă nu cumva coboară direct din Olimp, din mitologie. Caracterul pur, clasic, diapazonul larg de calităţi pe care le reclamă (spre a atinge desăvîrşirea, atletului din arenă îi trebuie şi puterea lui Hercules, şi şiretenia lui Ulisse, şi pasiunea nefericitului prinţ troian, Paris), au făcut din lupte o disciplină de mare popularitate şi de un imens prestigiu.

Nelipsit la Jocurile vechi şi noi, acest sport a cunoscut de-a lungul anilor necontenite acumulări, marcînd la Ciudad de Mexico un spectaculos moment de vîrf. Olimpiada aztecă a constituit, în această ordine de idei, cel mai drastic trial, a pulverizat ierarhii, a nesocotit cărţi de vizită cu subtituri prestigioase, aşezînd laurii gloriei pe umerii celor într-adevăr mai buni.

În această încleştare nemaiîntîlnită ca dimensiuni şi voltaj, reprezentanţii României au făcut o figură onorabilă, şi-au confirmat valoarea, CUCERIND 3 MEDALII şi ACUMULÎND 20 de PUNCTE, sumă foarte greu de agonisit în condiţiile disputei de pe „patinoarul rebelilor".

Dar, despre toate pe rînd.

Sarabanda surprizelor

Chiar din primele tururi, spectatorii, cronicarii şi iubitorii acestui sport, aflaţi — prin forţa împrejurărilor — departe de locul disputei, dar urmărind-o cu ardoare prin televiziune, radio şi presă, aveau să-şi dea seama că turneul de lupte GRECO-ROMANE va fi o competiţie a marilor necunoscute. Campionul mondial al categoriei 87 kg — de pildă — Sillay Laszlo (Ungaria), ilustrul sărbătorit de la Bucureşti, avea să piardă consecutiv, la puncte, întîlnirile cu polonezul K. Kwiecinski şi bulgarul P. Krumov trecînd fulgerător pe banca eliminaţilor. Dar, nici Krumov nu va avea vreme să-şi savureze victoria, fiind învins (încă prin tuş) de reprezentantul nostru N. Neguţ şi trimis să-i ţină de urît lui Sillay, în tribună. De altfel, Neguţ a barat drumul şi unui alt mare luptător, turcul Tefik Kis, dublu campion mondial, pe care l-a eliminat în turul IV. La aceeaşi categorie a părăsit prematur competiţia (turul III) medaliatul cu argint de la Tokio, J. Kormanik (Cehoslovacia). Reprezentantul U.R.S.S., V. Igumenov (campionul mondial al categoriei 78 kg la ultimele două ediţii), după ce i-a învins la puncte pe Zarev (Bulgaria) şi Tăranu (România) a pierdut prin tuş, în turul următor, la norvegianul Barlie, ieşind din întrecere. Simultan părăsea competiţia şi dublul campion european S. Acar (Turcia), învins la puncte de Zarev. Cîştigătorul medaliei de aur la Olimpiada de la Tokio, turcul K. Ayvaz (cat. 70 kg), deşi nu a pierdut nici o partidă, n-a mai figurat în turul IV printre concurenţi, fiind eliminat după trei meciuri egale (unul dintre ele cu tînărul I. Enache). În sfîrşit, primii doi clasaţi la „mondialele" de la Bucureşti, la aceeaşi categorie, E. Tapio (Finlanda) şi A. Ster (Ungaria), n-au ajuns nici măcar în semifinale !...

Şi exemple ar mai fi. Oricum, reiese clar că a urca pe podium la Ciudad de Mexico a fost mult mai greu decît oriunde în altă parte !

Nimic nou sub soare...

Turneul de lupte n-a avut, ca atletismul, de pildă, un Fosbury, un om, deci, care aducînd un procedeu nou, necunoscut, a revoluţionat o probă, sortind insomnii tehnicienilor şi punîndu-i la grea încercare pe cei însărcinaţi cu întocmirea stipulaţiilor de regulament. Cum spuneam, luptătorii n-au venit, în general, cu lucruri noi dar — în schimb — pe cele vechi şi le-au însuşit pînă la virtuozitate. Sportul acesta reprezintă — ca şi şahul, poate — o familie, ai căror membri se cunosc perfect şi care atunci cînd se îmbrăţişează bărbăteşte pe saltea ştiu absolut precis ce are de gînd să facă adversarul, cînd şi cum anume, să deosebească acţiunea de intenţie, realitatea de păcăleală.

Succesul a surîs acelor sportivi care au avut o pregătire fizică ireproşabilă, care n-au greşit (sau au greşit mai puţin), care au executat cu maximum de exactitate procedeele tehnice. Evident, dificultatea a fost şi ea maximă în astfel de împrejurări. Aşa se explică, de pildă, succesul lui Ion Baciu care a fost nevoit să susţină într-o singură zi 4 meciuri. Dacă nu s-ar fi bizuit pe o excelentă condiţie fizică, el n-ar fi reuşit să-şi pună în valoare priceperea tehnică. Acesta a şi fost, în general, punctul forte al luptătorilor români.

Caracterul pozitiv al concurenţei

De-a lungul anilor, istoria sporturilor cunoaşte multe exemple cînd o disciplină era total dominată de reprezentanţii unei singure naţiuni, care cumulau succesele şi victoriile lăsînd celorlalţi puţinele rămăşiţe de ospăţul lor regesc. Franţa şi Italia la scrimă, Statele Unite la patinaj artistic, România la handbal şi altele, pentru a da doar cîteva exemple.

Luptele greco-romane au fost mulţi ani apanajul absolut al reprezentanţilor Uniunii Sovietice. La Ciudad de Mexico tradiţia a fost, însă, infirmată, supunîndu-se rigorilor unei legi obiective a sportului şi anume că o performanţă atrage ca un magnet o altă performanţă şi că măiestria naşte măiestrie, totul funcţionînd, ca un sistem de vase comunicante.

Desigur, pentru luptătorii sovietici, mari favoriţi (7 titluri mondiale din 8 în 1965, 3 în 1966 şi 4 în 1967, nici o înfrîngere din 1960 în competiţiile pe echipe) bilanţul olimpic '68 poate fi socotit un (parţial) eşec. Dar ei arată că antrenori şi tehnicieni din alte ţări, preluînd experienţa înaintată, adoptînd-o şi îmbunătăţind-o, au reuşit să-i ajungă şi să-i întreacă pe maeştrii lor. În ultimă instanţă, acesta este motorul prin care progresează orice sport, inima lui vie şi neobosită.

În acest sens a făcut o semnificativă declaraţie antrenorul sovietic ANATOLI KOLESOV : „Am prezentat la această confruntare tot ce aveam mai bun. Pentru a-i menaja pe „olimpici" nu am trimis decît unul singur dintre ei la campionatele europene. Sorţii nu ne-au fost defavorabili la nici o categorie. Dar alţii au ajuns să fie mai buni. Acesta este adevărul !"

Şi acum despre noi

Indiscutabil, luptătorii români au înregistrat la J.O. un succes notabil. Cele 3 medalii şi 20 de puncte n-au „căzut din cer", ele sînt urmarea unor transformări structurale pe care le-a cunoscut această disciplină sportivă în ţara noastră. Dacă în 1959 existau ca legitimaţi în scriptele federaţiei doar 915 sportivi, astăzi numărul lor a trecut de 7 500 ! Faţă de 6 săli cîte erau în 1959, acum atletica grea beneficiază de 26. Să adăugăm triplarea cadrelor de tehnicieni şi specialişti care se ocupă cu pregătirea tinerilor spre a avea imaginea acelui suport material, indispensabil oricăruj succes statornic. Sportul luptelor merge pe un drum ferm în România, drumul seriozităţii şi al hărniciei, iar confirmarea practică pe care au parafat-o Jocurile Olimpice reprezintă nu numai o mare satisfacţie dar şi un îmbucurător îndemn.

Deşi de la palpitantele dispute de la „Insurgentes" au trecut mai bine de 4 luni, cîteva aspecte nearătate în cronici ar fi — credem — interesante de relatat.

Mai întîi despre ION BACIU, acest tînăr cuminte dar ambiţios, care a depus eforturi demne de toată lauda pentru a ajunge la medalia de argint. După cum s-a arătat, Baciu utilizase la campionatele mondiale de la Bucureşti cîteva procedee noi, anume pregătite, cu o mare eficienţă, care i-au adus, pînă la urmă, medalia de aur. Dar secretul n-a putut fi păstrat şi la Ciudad de Mexico, chiar din primul meci (cu americanul David Hazewinkel), campionul avea să constate că „brevetul" invenţiilor nu-i mai aparţine în exclusivitate. După consumarea reprizei întîi, Baciu s-a văzut condus la puncte, americanul utilizînd chiar procedeele sale (Hazewinkel fi înregistrase pe peliculă încă de la C.M. 1967). În următoarele partide, bulgarul Hristo Traikov (campion european la ediţia de la Västeras) şi egipteanul El Sayed Ibrahim l-au înfruntat cu propriile sale arme. Dar Baciu mai avea în arsenal surprize tehnice şi în faţa lor adversarii au fost nevoiţi să se încline. De bună seamă, ele se află acum în „laborator" pentru a li se afla antidotul.

NICOLAE MARTINESCU a fost sfătuit să caute tuşul în toate partidele pentru că la categoria sa concurau doi maeştri recunoscuţi ai acestui procedeu : Boian Radev (Bulgaria) — campion olimpic la Tokio — şi Nikolai Iakovenko (U.R.S.S.) — campion mondial la Bucureşti. În faţa dublului campion european Ferenc Kiss (Ungaria) şi a medaliatului cu bronz de la Tokio, Heine Kiehl (R.F.G.), Martinescu a aplicat tuşul. În ajuns alţi luptători cu cărţi de vizită impresionante.

NICOLAE NEGUŢ (cat. 87 kg) a fost la un pas de a produce cea mai mare surpriză a turneului de lupte greco-romane. După ce l-a învins la puncte pe bulgarul Petar Krumov (locul II la europenele de anul trecut) şi a terminat la egalitate cu dublul campion mondial Tefik Kis (Turcia), el a susţinut un meci decisiv cu Lothar Metz (R.D.G.) şi în caz de victorie obţinea titlul de campion olimpic. În prima repriză lui Metz i-a reuşit un tur de cap, dar Neguţ l-a prins pe adversarul său într-un „pod" şi a egalat. În următoarea (mulţumit cu un meci nul, care-i asigura medalia de aur) Metz a refuzat lupta, primind două avertismente pentru „non combat". În ultima parte a întîlnirii Neguţ a trecut pe lîngă o mare victorie. Riscînd totul pentru a obţine tuşul sau descalificarea lui Metz (altfel se clasa pe locul IV), curajosul Neguţ a plecat într-un formidabil salt, amuţind tribunele. Dar a fost contrat şi Metz a luat astfel din nou conducerea cu un punct. Din acel moment luptătorul din R.D. Germană a trecut într-o defensivă disperată. Arbitrii au cerut, pe bună dreptate, dictarea celui de al treilea avertisment, care l-ar fi proclamat pe Neguţ campion olimpic. S-a opus, însă, şeful de saltea, Ianis Karaianis (Grecia). Şi astfel, reprezentantul nostru a trebuit să se mulţumească cu locul patru.

Deşi n-au urcat pe podium, C. BUŞOI (cat. +97 kg) şi I. ŢĂRANU (cat. 78 kg) au meritul de a fi acumulat puncte preţioase pentru echipă, iar tinerii GH. BERCEANU (cat. 52 kg) şi J. ENACHE (70 kg) au trecut la Ciudad de Mexico prin purgatoriul experienţei, plecînd cu bagaje preţioase de noi cunoştinţe, foarte folositoare pentru viitor.

Ca o constatare generală, reieşită la analiza participării luptătorilor de la „greco-romane" la J.O. făcută în plenul federaţiei, a reieşit că onorînd tradiţia, sportivii noştri s-au comportat la înălţimea prestigiului lor, cucerit greu, dar pe merit. Şi, un merit substanţial revine antrenorului emerit Ion Corneanu. Colocviul specialiştilor acestui sport a relevat totodată că olimpicii români s-au arătat deficitari la capitolul tehnic. Această carenţă (de care majoritatea dintre ei erau absolut conştienţi) a fost o frînă serioasă în meciurile hotărîtoare.

★

Olimpiada s-a terminat, Olimpiada începe. La orizont stau alte întreceri grele, toate constituind criterii, teste şi experienţe pentru pregătirea viitoarelor jocuri, din 1972. Primul mare examen începe în ziua de 3 martie, la Mar del Plata : campionatele mondiale.

Valeriu CHIOSE
Costin CHIRIAC

MEXICO 68 COMENTARII OLIMPICE

Se pregătesc viitoarele performanţe

— Curs de perfecţionare a antrenorilor —

În scopul ridicării calificării profesionale a antrenorilor, Federaţia de gimnastică a organizat, la finele lunii ianuarie, la Braşov, un curs de perfecţionare metodică. La invitaţia noastră au răspuns „prezent" antrenorii pentru gimnastica masculină din principalele secţii de performanţă. Programat la începutul perioadei pregătitoare a anului 1969, an de bază în noul ciclu de pregătire pentru Jocurile Olimpice de la München, cursul şi-a propus să abordeze probleme de importanţă majoră pentru gimnastica sportivă : orientarea metodico-tehnică şi tactică unitară în probele poliatlonului de concurs ; sarcinile ce revin antrenorilor în procesul de antrenament, sarcini izvorîte din cerinţele actuale ale gimnasticii de performanţă.

Despre utilitatea acţiunii întreprinse de federaţie au vorbit toţi participanţii la curs. Ei s-au declarat cu totul satisfăcuţi de lecţiile teoretice şi practice, întotdeauna însoţite de demonstraţii (efectuate de gimnaşti), de filme, discuţii şi concluzii metodice. Au fost analizate elementele de bază şi unele mişcări de mare dificultate, caracteristicile motrice, tehnice şi metodice la fiecare aparat, s-au organizat dezbateri pe probleme metodice privind încălzirea, pregătirea fizică, volumul de muncă, intensitatea, organizarea antrenamentului şi munca educativă. Extrem de folositoare s-au dovedit proiecţiile filmelor întrecerilor de gimnastică din Mexic şi din cadrul „Cupei F.R.G.".

A fost, de asemenea, binevenită participarea la lecţiile practice a gimnaştilor din lotul de tineret (aflaţi pentru o scurtă perioadă de pregătire în oraşul de la poalele Tîmpei) şi s-a bucurat de o excelentă apreciere contribuţia adusă la reuşita cursurilor de cercetătorul Iosif Maier, de la centrul de cercetări ştiinţifice, care a prezentat în mod atractiv şi convingător multiple aspecte ştiinţifice în legătură cu tehnica şi metodica de lucru la diferite aparate, a vorbit despre pregătirea fizică şi despre corelaţia dintre aceştea şi orientarea procesului de pregătire.

O sintetizare a dezbaterilor din cadrul acestui curs evidenţiază cîteva concluzii ce trebuie să servească ca îndreptar pentru activitatea viitoare pe tărîmul gimnasticii masculine :

— Există suficiente forţe şi posibilităţi pentru a obţine rezultate mai bune şi, în consecinţă, un salt calitativ în gimnastica masculină, dacă se aduc îmbunătăţiri în metodele folosite pînă în prezent în pregătirea tehnică a gimnaştilor ;

— Însuşirea tehnicii trebuie făcută de la început la cel mai înalt nivel posibil, asigurînd — în paralel — dezvoltarea capacităţii motrice în raport cu structura mişcărilor ce se învaţă ;

— Pregătirea fizică şi, în special, dezvoltarea forţei trebuie să aibă o pondere mai mare în lecţiile de antrenament ;

— Este necesar să se facă mai mult pentru ridicarea calificării profesionale a antrenorilor. Aceasta se poate realiza prin aprofundarea procesului de pregătire şi a problemelor tehnico-metodice. Ridicarea nivelului pregătirii teoretice a gimnaştilor ar trebui să se afle mai des în atenţia antrenorilor ;

— În desfăşurarea lecţiilor de antrenament, compunerea exerciţiilor şi metodica pregătirii, fiecare antrenor trebuie să manifeste mai mult spirit creator, stimulînd acest lucru şi la sportivii pe care îi antrenează ;

— Se impune o planificare mai judicioasă şi o mai mare precizare a sarcinilor de antrenament ale fiecărui sportiv, de la o lecţie la alta şi de la un ciclu la altul ;

— Trebuie mărită exigenţa privind respectarea cerinţelor referitoare la modul de execuţie şi la munca educativă ;

— Din partea federaţiei se impune luarea de măsuri pentru asigurarea unei legături mai strînse cu antrenorii, în vederea unui sprijin şi îndrumări mai eficiente, pentru a consolida lucrul început la Braşov. Aceasta presupune o contribuţie mai activă şi din partea membrilor comisiei tehnice masculine.

Pe linia preocupărilor federaţiei pentru perfecţionarea muncii metodice a antrenorilor, se înscrie şi organizarea cursului pentru gimnastica feminină, prevăzut la Bucureşti pentru zilele de 20—23 februarie.

prof. Nicolae VIERU
secretar general al F. R. Gimnastică

Orice intervenţie a apărătorilor este inutilă. Mingea expediată cu sete va poposi în poartă.
Aspect din meciul Dinamo Braşov — Rafinăria Teleajen.
Foto : A. NEAGU

Antrenorii lotului au cuvîntul

La încheierea celui de-al doilea turneu al campionatului naţional de handbal masculin reprezentativ cîteva impresii cu privire la valoarea întrecerilor (în comparaţie cu primul turneu) şi asupra jucătorilor care s-au impus selecţionării.

LA CLUJ S-A JUCAT MAI BINE

Am urmărit cu mare atenţie toate partidele desfăşurate la sfîrşitul săptămînii trecute în Capitală şi pot să afirm că în comparaţie cu turneul anterior de la Cluj, ele s-au situat la un nivel calitativ mai scăzut. Este foarte adevărat că şi sala clujeană oferă posibilităţi mult mai mari de desfăşurare a unui joc variat, cu mai mare accent pe contraatac. De asemenea, de data aceasta multe din arbitrajele prestate au fost foarte slabe.

În ceea ce priveşte jucătorii remarcaţi, aş vrea să mă opresc la *Penu* şi *Orban* (pentru postul de portar), *Guneş, Gruia, Nica* şi *Papp, Oţelea* şi *Iacob* manifestă o accentuată revenire de formă, iar *Chicid* a evoluat mulţumitor dacă ţinem seama că se află în perioadă de convalescenţă.

prof. Oprea VLASE

LUPTA PENTRU EVITAREA RETROGRADĂRII ŞI-A PUS AMPRENTA PE CALITATEA ÎNTRECERILOR

Unul din punctele de atracţie ale actualului campionat îl constituie disputa care se dă în partea inferioară a clasamentului, unde mai multe echipe luptă pentru evitarea ultimelor două locuri. Acest lucru transformă partidele respective într-o luptă acerbă, în care calitatea handbalului este trecută pe un plan secundar.

Totuşi, se poate sublinia efortul meritoriu pe care mulţi dintre handbaliştii fruntaşi îl fac pentru a-şi cuceri pe merit un loc în echipa reprezentativă. M-au impresionat în acest turneu, printre alţii, *Penu, Orban* şi *Dincă* (portari), *Samungi, Paraschiv, Moldovan, Gheorghevici, Gruia, Nica, Guneş, Chicid, Coasă, Oţelea, Palko, Stenţel* şi *Iacob*.

prof. Eugen TROFIN

MULTE CANDIDATURI LA TRICOUL NAŢIONAL

Fără a mă declara pe deplin mulţumit de comportarea celor mai mulţi dintre handbaliştii noştri fruntaşi, trebuie să subliniez faptul că spre deosebire de sezonul trecut, de data aceasta sînt puse în faţa unui număr mai mare de candidaturi la tricoul naţional. În postul de portar — deocamdată *Penu* şi *Orban*. La semicerc — *Samungi, Marinescu, Laub, Bota* şi *Gheorghevici*. Iar pentru linia de 9 metri şi conducători de joc — *Gruia, Coasă, Nica, Papp, Guneş, Chicid, Speck, Oţelea* şi *Gaţu*. Rămîne însă ca ultimul turneu, de la Cluj, să decidă definitiv asupra acestor candidaturi şi chiar a altora care s-ar mai ivi pe parcurs.

prof. Nicolae NEDEF

TURNEUL JUNIORILOR BUCUREŞTENI

Din iniţiativa clubului sportiv Dinamo şi în colaborare cu C.M.E.F.S. Bucureşti a fost organizat un turneu pentru juniori, în scopul verificării şi afirmării tinerelor talente. La turneu concurează 8 echipe de juniori participante în campionatul naţional divizionar. De-a lungul primelor două etape (duminică 2 februarie, şi duminică 9 februarie) am putut remarca cîteva talente cu frumoase şi reale posibilităţi de afirmare : Cosma, Ghena, Gunescu (Dinamo) ; Fedeleş, I. Nicolae (Ploieşti), Chiripuci, Finţeşteanu (Steaua) ; Ion Viorel (Şc. sp. 2), Neagu (Rapid). În prima etapă s-au înregistrat următoarele rezultate : Steaua—Şc. sp. 3 27—17, Dinamo I— Rapid 23—21, Dinamo II—Şc. sp. Ploieşti 28—19, Şc. sp. 1—Şc. sp. 2 24—18. În etapa a doua rezultatele înregistrate au fost : Dinamo I—Şc. sp. 1 23—21, Steaua—Şc. sp. Ploieşti 26—21, Şc. sp. 2—Rapid 22—18. Etapa finală programează duminică 23 februarie cele mai importante jocuri pentru desemnarea cîştigătoarei.

GH. DINU — corespondent

România — prestigiu şi respect în sportul mondial

(Urmare din pag. 1)

buna desfăşurare a întrecerilor internaţionale. Or, România îndeplineşte şi depăşeşte cu prisosinţă toate aceste condiţii"...

H. RUSSEL — preşedintele A.I.B.A., cu prilejul vizitei făcute în 1967 : **„Admiraţia mea pentru frumoasa dv ţară pe care am cunoscut-o pentru prima dată, pentru oamenii ei prietenoşi, cu inima deschisă, pentru condiţiile de viaţă şi de sport de care se bucură tineretul român, ca şi întreg poporul de altfel".**

★

Doar patru ani. Este, desigur, puţin, dar cîte vise nu şi-au aflat împlinirea ! Sînt anii în care Viorica Viscopoleanu a atins piscul consacrării olimpice, în care Ionel Drîmbă, pînă atunci un floretist talentat şi cam atît, a realizat un impresionant palmares al titlurilor şi medaliilor, în care au cunoscut gloria sportivă Ileana Silai, Panţuru, Patzaichin, Baciu şi atîţia alţii.

Ştafeta afirmării internaţionale a fost, de fiecare dată, purtată cu cinstire de „tricolorii" cărora le-a fost încredinţată misiunea de onoare de a reprezenta sportul românesc la cele mai mari confruntări ale acestor ani. Tezaurului olimpic, echipa României i-a adăugat, la Grenoble şi Ciudad de Mexico, alte 16 medalii, demonstrînd trăinicia valorii arătate la ediţiile anterioare (Helsinki, Melbourne, Roma şi Tokio). Prezenţi la aproape toate campionatele mondiale organizate în perioada celor patru ani, sportivii români au cucerit 14 titluri şi au ocupat, de asemenea, numeroase locuri fruntaşe. Şi tot în acest răstimp „tricolorii" au îmbogăţit şiragul succeselor de prestigiu ale sportului românesc cu 21 de locuri I la campionatele europene, cu 12 victorii în „Cupa campionilor europeni" şi cu multe alte rezultate excelente înregistrate în diferitele competiţii internaţionale.

Toate acestea au făcut, firesc, să crească prestigiul şi respectul de care se bucură astăzi sportul românesc în arena mondială.

★

În '69, echipajele lui Panţuru au realizat eventul de argint de la Cervinia, deschizînd pîrtia altor afirmări ale sportului românesc în acest an pe care-l dorim plin de satisfacţii şi împliniri, pe măsura condiţiilor şi a cerinţelor, la nivelul prestigiului binemeritat pe care România socialistă l-a cucerit în societatea contemporană.

Pe marginea campionatului de sală

(Urmare din pag. 1)

cîteva luni vor avea loc „europenele" din Grecia, l-au făcut pe Şerban Ioan să realizeze o strînsă legătură între năzuinţele şi comportarea sa, faţă de un trecut nu prea îndepărtat în care visele erau de asemenea mari, dar nu erau corelate strîns cu comportamentul său.

Din întrecerile la care am asistat simbătă şi duminică se cuvine remarcată lupta extrem de disputată de la 50 mg. *Perţa, Hidişanu* şi *Suciu*, parcă anume făcuţi pentru această probă, se anunţă în continuare puşi pe fapte mari. *Mariana Goth*, marea speranţă a sprintului nostru feminin, a egalat recordul probei de 50 m, deşi a avut un start slab şi a fost lipsită de o concurenţă puternică. *Valeria Bufanu* a inaugurat lista recordmanelor cursei de 50 mg, dar cu preţul unei accidentări determinată, după cît se pare, de o ambiţie nelalocul ei.

Virginia Bonci a sărit numai 1,72 m, dar a arătat în mod convingător că este pregătită pentru rezultate cu mult mai înalte. Revelaţia concursului a fost junioara *Margheliţa Matei* care a obţinut un promiţător 1,69 m. A mai fost aplaudată disputa săritorilor în lungime, foarte echilibrată, dar rezultatele sînt modeste, chiar şi noul record al lui *Doru Bădini*.

Apreciem ca slabe rezultatele înregistrate la aruncarea greutăţii, bărbaţi şi femei, triplu, prăjină şi 50 m bărbaţi.

Participarea la campionate a fost extrem de redusă : 29 de fete pentru 5 probe şi 79 de băieţi pentru 7 probe. Dintre aceştia doar 3 fete şi 14 băieţi au reprezentat cluburile provinciale. Standardurile de participare fixate de F.R.A. ar fi îngăduit ca cel puţin cîte 12 atleţi să fi luat parte la fiecare probă, ceea ce ar fi oferit mai mult dinamism întrecerilor, mai multă valoare. Au fost trei probe (50 mg, înălţime şi greutate femei) la care au concurat doar cîte 5 atlete ! Absenţele juniorilor sînt motivate prin aceea că s-a evitat, cu bună ştiinţă, obosirea lor prin participarea la un nou concurs. Totuşi, judecînd la rece, nu putem fi de acord că trei concursuri grupate în sezonul de sală sînt prea multe pentru un atlet junior, că sînt prea obositoare şi deci contraindicate. Experienţa unor mari atleţi din străinătate ne dovedeşte contrariul !

În ceea ce priveşte rezultatele campionatelor trebuie arătat că unii dintre concurenţii care au obţinut acum performanţe modeste au fost totuşi în apropierea cifrelor prevăzute în planul lor de pregătire *(Vosminschi, Munteanu, Nichifor* aveau planificat pe 50 m 5,8 s, cît au şi realizat ; *Sărucan* 7,50/7,44 m ; *V. Dumitrescu* 15,80/15,85 m, *Corbu* 15,70/15,79 m ; *El. Vintilă* 5,90/5,84 m, *C. Popescu* 1,66/1,66 m, *V. Bonci* 1,70/1,72 m). Este o problemă foarte delicată în aprecierea acestor performanţe, căci, fără discuţie, se recomandă ca un atlet să-şi urmeze planificarea făcută. Dar dacă aceasta se vede undeva depăşită, în sensul că există posibilităţi evidente de creştere a sarcinilor antrenamentului care să conducă la rezultate mai bune, planificarea se cere restructurată. Este, cred, de preferat situaţia lui Şerban Ioan care, deşi avusese planificat un rezultat de 2,08 m, a luptat pentru un record de 2,16 m şi chiar mai mult. De acum înainte lui îi va fi ceva mai dificil să-şi amelioreze poziţia recent cucerită, dar sînt convins că oricare atlet şi antrenor ar dori să aibă de rezolvat numai asemenea probleme !

Să fie vorba doar de simple accidente?

Apropierea de finalul campionatului cere echipelor situate în prima parte a clasamentului o maximă concentrare cu care să se poată evita unele accidente nedorite. Se pare însă că atît Dinamo cît şi Steaua nu au ţinut seama de acest lucru, capotînd în mod neaşteptat.

Ce explicaţie poate fi găsită, totuşi, pentru înfrîngerile celor două fruntaşe ale clasamentului, cărora, orice s-ar spune, nu le pot fi îngăduite asemenea scăderi de formă ? Credem că dinamoviştii şi-au subestimat adversarii, jucînd extrem de relaxat de parcă s-ar fi aflat la un meci de antrenament. Ei au abordat jocul lăsînd impresia că-l consideră o simplă formalitate, mai ales că evoluau în propria sală de antrenament. Cînd însă şi-au dat seama că pot pierde, a fost prea tîrziu, studenţii avînd de partea lor, în acel moment, avantajul moral şi tactic. Novac ni s-a părut obosit şi incapabil de un efort de voinţă, Albu nervos şi insuficient în apărare, Cernea şters, iar restul jucătorilor fără nici un fel de personalitate. Doar Diaconescu s-a zbătut pe alocuri, dar aceasta s-a dovedit insuficient faţă de ceea ce ar fi trebuit să fie pretenţiile unei echipe campioane.

Cît priveşte echipa Steaua, înfrîngerea ei nu se poate pune în exclusivitate pe seama oboselii pricinuite de deplasarea la Neapole. Să nu uităm că şi duminica trecută, la Timişoara, steliştii au fost la un pas de înfrîngere. Ar fi posibil ca dezamăgirea pricinuită de pierderea calificării în „Cupa cupelor", sau lipsa unui program raţional de odihnă a jucătorilor după partida cu Fides să fi contribuit la slăbirea rezistenţei fizice şi psihice. Numai cu coşul lui Nosievici şi eforturile deosebite ale lui Savu, Steaua nu putea cîştiga duminică după-amiază. În rest, Iecheli a ratat inexplicabil, Dimancea a fost umbra celui din jocul cu Fides, iar Czmor, pur şi simplu, inexistent. În plus, Steaua nu a reuşit să se descurce în faţa unei apărări combinate, pe care prof. V. Popescu o foloseşte cu succes.

Iată, deci, că jucătorii şi antrenorii de la Steaua şi Dinamo nu ar trebui să considere partidele din campionat ca pe nişte galopuri de sănătate. Cu atît mai mult, cu cît majoritatea baschetbaliştilor din aceste două echipe sînt şi membri ai lotului naţional.

prof. Octavian DIMITRIU
secretar general al F.R. Baschet

CLASAMENT DUPĂ 15 ETAPE

1. Dinamo	15	14	1	1260—1039	29
2. Steaua	15	13	2	1274—1011	28
3. Rapid	15	10	5	1149—1087	25
4. Poli. Buc.	15	10	5	1032— 971	25
5. „U" Timiş.	15	7	8	1113—1089	22
6. „U" Cluj	15	6	9	1016—1023	21
7. Poli. Bv.	15	6	9	994—1093	21
8. I.E.F.S.	15	6	9	943— 976	21
9. Politehnica Galaţi	15	6	9	1018—1071	21
10. I.C.H.F.	15	5	10	999—1054	20
11. Farul	15	5	10	889— 990	20
12. Poli. Iaşi	15	2	13	954—1237	17

PROGRAMUL ETAPEI a XVI-a (16 februarie) : **Rapid — I.E.F.S. ; I.C.H.F. — Steaua ; Politehnica Bucureşti — Politehnica Iaşi ; Farul — Dinamo ; Politehnica Braşov — Politehnica Galaţi ; Universitatea Timişoara — Universitatea Cluj.**

ECHIPA SĂPTĂMÎNII

Nosievici — V. Popa — Demian — Chivulescu — F. Nicolescu.

AL. SUHALĂ

La 9 februarie, moartea l-a răpit fulgerător, în plină activitate creatoare, pe Alexandru Suhală, un vechi şi devotat lucrător pe tărîmul educaţiei fizice şi sportului din ţara noastră.

Născut la 16 august 1921, Alexandru Suhală a străbătut un drum de viaţă greu şi spinos, dar cu atît mai onest şi mai onorabil. Se califică şi lucrează mai mulţi ani ca mecanic — operator de cinema, apoi — dînd curs unei mai vechi vocaţii — îşi îmbină activitatea profesională cu aceea obştească, de activist sportiv. Dovedeşte în acest domeniu nu numai talent, dar şi o nestinsă pasiune, fiind — rînd pe rînd — preşedintele unei asociaţii sportive, apoi instructor în cadrul sindicatelor şi, în sfîrşit, activist al Consiliului Naţional. Ca secretar general al Federaţiei de auto-moto nu şi-a drămuit eforturile spre a relansa această ramură sportivă. În ultimul timp, îndeplinind funcţia de inspector principal în CNEFS, Sandi Suhală a fost acelaşi om de inimă deschisă şi de elan nestăvilit, harnic, conştiincios, vesel, optimist.

Ni-l vom aminti totdeauna cu surîsul şi cu o glumă pe buze.

Înmormîntarea va avea loc în ziua de 12 februarie ora 15 la cimitirul Izvorul Nou.